

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 19. Quomodo viderit gloriosum Sanctum Franciscum Xaverium, ac
magnam ipsius sanctitatem; & quâ ratione illam Deus repleverit spiritu ac
virtutibus Sancti Patris Nostri Jgnatij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

mitatem in omnibus, ac per omnia, quantum ijs esset possibile, dicendoque illis propterea, Dominum DEUM Majestatis, ex sua infinita bonitate, dedisse mundo hæc duo Instituta & Religiones, usque adeo similes quoad suam vocationem, ut incumberent in animarum salutem, & majorem earundem procurarent profectum, ideoque se rogare instantissime, &

ipsis mandare Nomine DEI, atque etiam, ut sunt eorum Capita, & Prælati, ac Patriarchæ utriusque Religionis; nè evertant, vel destruunt, quantum est in ipsis, quod DEUS intendit, si non vivant uniti, ac dicto modo conformes, atq; animas, quibus deberent prodesse, turbent, agendo contra, quam DEUS mandet ac velit.

CAPUT XIX.

Quomodo viderit gloriosum S. Franciscum Xaverium, ac magnam ipsius Sanctitatem, & quâ ratione illam DEUS repleverit Spiritu ac virtutibus Sancti Patris Nostri Ignatij.

*A*djungamus Patri Gloriosissimum ejus Filium, cum illos etiam DEUS voluerit conjungere in canonizatione, disponendo, ut eodem perageretur die.

Magnus iste Orientis Apostolus visurum illam Famulam DEI, ipso volente, ejusdemque Majestatis illum dignata est ei diversimode pro ipsius solatio spectandum exhibere.

§. I.

EO, inquit, die, quo Vallisoleti celebratur Beatificatio S. Patris Francisci Xaverij (in Julio anni 1620.) cum insolitos paterer dolores, dixit mihi Dominus: Libenter adesces huic Festo, sed ego tibi illud ostendam alio modo. Post paucas horas vidi gloriosum & sanctum Patrem, indutû suo vestitu Societatis, valde splendidum, vectum curru quodam triumphali, confidentem in throno. Trahebant currum gratiosissimi quatuor equi candidi instar nivis; & circumdabant illum Angeli, quorum millia præcedebant ritu supplicationis, cum instrumentis musicis; sequentibus nonnullis Sanctis è Societate, elevatis à terra, velut in quadam nube: & hunc in modum est ductus per omnes Regiones, ubi prædicavit Evangelium, quæ

erant plurimæ, resonante inusitatâ instrumentorum ac vocum musicâ, quâ Angeli laudabant DEUM. In equis intellexi representari Principes ac personas seculares, à quibus fuit adjutus in his expeditionibus Evangelicis. Revertente pompâ ad suum locum, venerunt ad thronum multi sancti Religiosi ex Societate, ad amplectendâ ipsius quasi genua, quos Sanctus amantissime amplexabatur, imponens eorum humeris manus, & impertiebatur illis suâ benedictionem. Dixerunt mihi Angeli, ut & ego accederem: tergiversabar autem. Tandem me duxerunt, & Sanctus mihi dixit: Nè verecunderis, Soror nostra, es enim etiam ex Societate, & ex primis filiabus Nostri S. Patris Ignatij; ego ero instar tui fratris majoris natu, & protegam te deinceps in omnibus, quæ à me petieris. Postridie me rursum invisit, repetiitque præcedentia verba, & ego illi dixi: Pater Sancte, quod desidero, est, ut ores DEUM, quò mihi det conformitatem cum sua voluntate in ista Cruce, quam patior; complaceo enim mihi in illa, & existimo, quòd non possem absq; rubore coram illo comparere, nisi aliquid amore ipsius paterer. Sanctus autem mihi respondit se id facturum, quoad usque terminato meo exilio cum ipso migravero ad Cælum.

Fff 3

§. II.

§. II.

Eodem anno in ipsius Festo, quod celebratur secundâ (*nunc tertîâ*) Decembris, conplexi illum iterum corâ me, dum versarer in mea collectione, & salutavit me amantissimè, ac anima mea fuit mirè exhilarata ejus aspectu, prosternensque me ad ipsius pedes, vidi eos esse ex purissimo auro, quod erat figura & symbolû ipsius magnæ charitatis, quæ relucebat in omnibus ejus passibus, & operibus Sanctæ vitæ, id quod DEUS meæ animæ manifestavit. Cor Sancti erat instar igniti Divini & ardentissimi carbonis. Ex sanctissimis ejus manibus prodibat quædam fragrantia suavissimi odoris, quæ erat symbolum sanctitatis, quâ in hac terra fuit præditus, & gloriæ, quâ fruitur. Rogavi illû, ut mihi impetraret à DEO quædam pro me, ac pro alijs. Respondit mihi magnâ charitate ad omnia, cumque ipsum vocarem nostrum Patrem, respondit: Tu es nostra dilecta Soror, neque potes negare, te talem esse, quia es educata in sinu nostræ sanctæ Religionis, & lacte doctrinæ ipsius. Hæc & alia evenerunt in ista Sancti conversatione cum mea anima, & DEUS mihi exhibuit solenne ac mirabile Festum, quod in cœlesti Jerosolyma celebrabatur in honorem hujus Beati Sancti.

§. III.

Quodam die, intra Octavam ejusdem Sancti, mihi denuò comparuit, cumque me abstraherè ab ejus aspectu, & non nihil repugnarem isti visioni, more solito, DEUS, in cujus versabar præsentia, mihi illum ostendit in se ipso, ut me jam non possem itâ abstrahere. Aspexit me Sanctus peramanter, & alloquutus est benignè. Ego nescio, quis fuerit Spiritus meus; quòd cum eo solatio, hausto ex ipsius aspectu, & æstimatione, quam meâ anima concepit de Sancto, illi dixerim: Mi Sancte, amore DEI, da mihi aliquid è tuis rebus, pro reliquijs, quas plurimè faciam. Respondit Sanctus graviter & suaviter:

Quid vis, Anima? quid est illud, quod à me postulas? Cum hoc dicentem audirem, fui quasi pudentia, & crubui, dixique Sancto: Benedicte Sancte, nunquid non malè feci? Non dixisti malè, Soror, agebat ipse, non dixisti malè. Et post multa alia dicta, quæ concernunt alia mysteria, Sanctus subjecit: Quandoquidem à me aliquid petivisti, Anima, volo tibi quicquid dare; sed erit res quàm spiritualissima. Et hoc dicto, exemit ex pectore quandam hierothecam, seu reliquarium, atque dum illud aperiret: Ecce, Anima, inquebat, quid tibi adferam nomine DEI, & Beati Sancti Ignatij Patris Nostri. Ostenditque mihi multas gemmas pretiosas, quæ ibi erant inclusæ. Quamvis theca esset parva, gemmæ tamen videbantur esse plurimæ. Recreata fuit anima mea vehementer illo aspectu, quia ibi illuminata à DEO vidi pretium virtutum Beati Sancti Ignatij. Et postquam rursum occlusisset eum thesaurum; induissetque se mysticè veste quædam candidâ instar nivis, quasi superpelliceo, essentque similiter vestiti, ac tenerent luminaria in manibus quidam sancti Religiosi Societatis JESU defuncti, accessit ad me, & dum mihi videretur aperiri pectus, applicuit mihi illud reliquarium, posuitque ad cor, non absque peculiari sensu, non solum spiritus, sed etiam corporis. Cepit inde mea anima solatium, & obstupuit, quia illi visum est ac sensit communicatâ sibi à DEO fuisse illo modo mystico virtutem cœlestis spiritus Sancti Ignatij, & sacre ipsius Religionis. Hoc factò mihi valedixit, deditque suam sanctam benedictionem.

Aliàs intrâ hanc ipsam octavam, me dignatus est idem Sanctus cum Beato Sancto Ignatio diversis horis consolari, pollicebanturque mihi suam gratiam pro me adjuvanda in occasionibus spiritualibus, quæ se mihi essent oblaturæ, & specialissimè mihi id dixit Sanctus Ignatius, inquitens; se mihi adferre hoc nuntium, & hæc bonâ nova Nomine DEI, ac propterea, ipso õpitulante, mihi non esse metuendâ, nè errem.